

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Petrem Smejkaem, advokátem se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2020, č. j. 50 Af 12/2019 - 105,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2019, č. j. 22229/19/5300-21443-702551, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 17. 6. 2019, č. j. 25017/19/5300-21443/702551; tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) – platební výměr ze dne 22. 3. 2018, č. j. 592285/18/2201-52521-304749, kterým byla stěžovateli vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2016 ve výši 5 263 777 Kč. Změna provedená rozhodnutím žalovaného spočívala v opravě údajů uvedených na ř. 1, v ostatním zůstal výrok platebního výměru beze změny.

[2] Stěžovatel podal dne 17. 1. 2017 daňové přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2016, ve kterém vykázal zdanitelná plnění (dodání zboží s místem plnění v tuzemsku) ve výši 5 281 500 Kč (daň na výstupu), a přijatá zdanitelná plnění (odpočet daně) ve výši 17 723 Kč. Vlastní daň tak činila podle stěžovatelem podaného daňového přiznání 5 263 777 Kč.

[3] Dne 31. 1. 2017 zahájil správce daně za toto zdaňovací období daňovou kontrolu. Dne 20. 4. 2017 podal stěžovatel dodatečné daňové přiznání, ve kterém uvedl daň na výstupu v záporné výši -5 281 500 Kč. Tento postup odůvodnil tím, že plnění, která původně v řádném

daňovém přiznání vykázal jako uskutečněná s místem plnění v tuzemsku, se fakticky neuskutečnila. Tato plnění (vysokozdvíhací vozík, pásový jeřáb, demoliční nůžky, drtič kamene, pásová rypadla a podobné stroje) měl stěžovatel nakoupit v předcházejících zdaňovacích obdobích, správce daně však v průběhu daňové kontroly zjistil, že se jednalo o fiktivní plnění, která stěžovatel zahrnoval do svého účetnictví, aniž by se fakticky uskutečnila; v důsledku čehož mu nebyl uznán odpočet daně. Stěžovatel poté v reakci na zjištění správce daně dle svých slov zpanikařil a v obavě před trestním stíháním, ke kterému stejně došlo (stěžovatel byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2018, č. j. 17 T 2/2018 - 3465, za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby k trestu odnětí svobody na 2,5 roku, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let), neexistující stroje a zařízení fiktivně prodal, a vystavil tak daňové doklady, na kterých uvedl daň na výstupu v celkové výši právě 5 281 500 Kč.

[4] Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2017, č. j. 1376004/17/2201-52521-304749, správce daně řízení o dodatečném daňovém přiznání podle § 141 odst. 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zastavil. V protokolu o daňové kontrole pak uvedl, že k údajům uvedeným v dodatečném daňovém přiznání nebude přihlížet. Stěžovatel totiž podal dodatečné daňové přiznání poté, co byla zamítnuta jeho žádost o posečkání s úhradou daně, dále poté, co bylo zřízeno zástavní právo k movitým a nemovitým věcem ve vlastnictví stěžovatele, a poté, co byly vydány zajišťovací příkazy na daň, která dosud nebyla stanovena. Jelikož bylo dodatečné daňové přiznání podáno zcela formálně a účelově, přičemž hlavním důvodem jeho podání byla snaha stěžovatele snížit svou daňovou povinnost, nemohl k údajům v něm uvedeným při stanovení daně přihlídnout; daň proto vyměřil dle údajů obsažených v řádném daňovém přiznání.

[5] Proti platebnímu výměru správce daně podal stěžovatel odvolání; v odvolacím řízení pak předložil opravné daňové doklady (všechny ze dne 19. 4. 2017), kterými prokazoval snížení daně na výstupu uvedené v dodatečném daňovém přiznání.

[6] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že doložené doklady neobsahují veškeré náležitosti (název obchodního partnera, vůči němuž je oprava činěna, a potvrzení odběratele o převzetí). Opravné daňové doklady stěžovatel nevystavil proto, že se jednalo o projev faktického dodání zboží, ale proto, že se tím bránil proti postupu správce daně. Stěžovatel fakticky žádné zboží nenakoupil, ani neprodal. Nesplnil tak podmínky pro provedení opravy daně, a proto nebylo možné k této opravě přihlídnout. Jelikož původně vystavil doklady na spol. JOHAL Trans s. r. o., na kterých uvedl DPH, bylo jeho povinností také tuto daň odvést, a to i přesto, že k uskutečnění plnění podle těchto dokladů fakticky nedošlo. Žalovaný proto v žalobou napadeném rozhodnutí (ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, viz výše) změnil údaje uvedené na ř. 1 platebního výměru z původně tvrzených 25 150 000 Kč na 0 Kč (základ daně) a z 5 281 500 Kč na 0 Kč (daň na výstupu), neboť se nejednalo o uskutečněná zdanitelná plnění; současně však zůstala výše daně nezměněna, neboť stěžovatel vystavil doklady, na kterých uvedl DPH.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, ve které zopakoval, že plnění, která měl v předchozích zdaňovacích obdobích nakoupit, fakticky neexistovala. Proto také nemohl toto zboží prodat. Neexistuje tak předmět daně, na kterém by bylo možno daň aplikovat. Přesto žalovaný s odkazem na § 108 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro předmětné zdaňovací období (dále jen „zákon o DPH“), stěžovateli uložil, aby tuto daň zaplatil, což stěžovatel považoval za absurdní. Podáním dodatečného daňového přiznání se snažil o opravu neodůvodněně naučtované daně; proto také později vystavil opravné daňové

pokračování

doklady. Žalovaný však tuto opravu neumožnil a uzavřel, že vystavené doklady neobsahují název obchodního partnera, vůči němuž je oprava činěna, a potvrzení odběratele o převzetí. Jsou-li však plnění neexistující, nemohou daňové doklady tyto údaje obsahovat, neboť plnění se fakticky neuskutečnila.

[8] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že povinnost přiznat a zaplatit daň na základě dokladu, na kterém je daň uvedena, tíží stěžovatele bez ohledu na to, zda bylo plnění uskutečněno. Citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2014, č. j. 8 Afs 21/2014 - 30, jehož závěry považoval za stěžejní pro projednávaný případ. Povinnost odvést DPH uvedenou na faktuře existuje nezávisle na povinnosti odvést tuto daň z důvodu plnění podléhajícího DPH, tj. bez ohledu na faktickou realizaci plnění, neboť smyslem této povinnosti je vyloučit nebezpečí ztráty daňových příjmů, které může vzniknout z nároku na odpočet daně příjemce faktury. Povinnost odvést daň uvedenou na faktuře by stěžovatel neměl tehdy, pokud by prokázal, že při vystavení faktury jednal v dobré víře, případně pokud by včas zcela vyloučil nebezpečí ztráty daňových příjmů. Ani jeden z těchto případů však podle krajského soudu nenastal. Stěžovatel vystavoval fiktivní faktury zcela vědomě, s cílem ovlivnit výši své daňové povinnosti. Nelze také říci, že by včas vyloučil nebezpečí ztráty daňových příjmů, neboť jediným motivem vystavení opravných faktur byla snaha vyhnout se trestnímu stíhání, ke kterému stejně nakonec došlo. Žalobu proto s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Rozhodnutí krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. z důvodu nesprávného právního posouzení a nepřezkoumatelnosti. Namítal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 21/2014-30 není na projednávaný případ aplikovatelný. Krajský soud dovodil, že k opravě původně podaného daňového přiznání přistoupil stěžovatel pouze ve snaze vyhnout se trestnímu stíhání, které mu v té době hrozilo; z napadeného rozsudku však není zřejmé, na základě čeho krajský soud posuzoval včasnost jednání stěžovatele – tj. zda se jednalo o včasné vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů. Trestní stíhání totiž stěžovateli *de iure* hrozilo již od samého počátku – tj. od vystavení fiktivních dokladů. Stěžovatel proto uvedl, že opravu původního daňového přiznání provedl včas v okamžiku, kdy zcela vyloučil nebezpečí ztráty daňových příjmů.

[10] V doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 3. 2020 stěžovatel uvedl, že v průběhu daňového řízení dodal opravné daňové doklady ve smyslu § 43 zákona o DPH. Tyto doklady nemohly obsahovat všechny náležitosti podle § 29 téhož zákona (zejm. příjemce a potvrzení o přijetí), neboť se jednalo o fiktivní plnění. Judikatura Soudního dvora Evropské unie stanovuje členským státům povinnost umožnit daňovému subjektu opravu neodůvodněně naučtované daně. Jelikož k samotným plněním nedošlo, je jednoznačně v souladu se zásadou neutrality daně, aby mohl stěžovatel opravit základ daně a daň v situaci, kdy není ohrožen výběr daně ve správné výši. Možností opravy daně se krajský soud vůbec nezabýval, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[11] V druhém doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 11. 2020 stěžovatel zopakoval, že krajský soud zcela pominul možnost opravy daně uvedené na dokladu podle § 43 zákona o DPH. Zdůraznil, že podmínkou vystavení opravného dokladu podle § 43 odst. 2 zákona o DPH není doručení opravného dokladu osobě, pro niž bylo plnění uskutečněno. Postupem správce daně a žalovaného došlo k narušení principu neutrality daně, neboť neumožnili stěžovateli opravit výši daně uvedené na dokladu.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu. K včasnému provedení opravy původního daňového přiznání žalovaný uvedl, že stěžovatel v žalobě podané krajskému soudu tuto námitku neuvedl, jedná se proto o námitku nepřipustnou. Současně však dodal, že postup stěžovatele, který nejprve vystavil fiktivní doklady a až následně opravil daňové přiznání, je v rozporu se smyslem judikatury Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že stěžovateli byla dána možnost provést opravu základu daně a daně samotné. Správce daně jej totiž po podání dodatečného daňového přiznání vyzval k doložení opravných dokladů. Stěžovatel však opravné doklady doložil až v odvolacím řízení. Předložené doklady pak nemohly na posouzení věci ničeho změnit, neboť nebyly způsobilé zjištěné skutečnosti vyvrátit (neobsahovaly požadované náležitosti).

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podstatou věci je posouzení otázky, zda stěžovatel měl povinnost přiznat a odvést DPH uvedenou na dokladech, které vystavil na spol. JOHAL Trans s. r. o., přestože k faktickému uskutečnění plnění podle vystavených dokladů nedošlo; a zda měl tuto povinnost v situaci, kdy po zahájení daňové kontroly podal dodatečné daňové přiznání a následně doložil opravné daňové doklady, podle kterých zboží, které v předcházejících zdaňovacích obdobích fiktivně nakoupil, opět fiktivně prodal.

[16] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře v minulosti již zabýval, resp. zabýval se konkrétně tím, zda je v případě povinnosti přiznat a zaplatit daň uvedenou na daňových dokladech nezbytné prokázat, že se zdanitelné plnění deklarované na vystavených dokladech reálně uskutečnilo.

[17] Povinnost přiznat daň z dokladu, na kterém vystavující osoba uvede DPH, stanovil v rozhodném období § 108 odst. 1 písm. j) zákon o DPH [pozn. Nejvyššího správního soudu: dnes § 108 odst. 4 písm. f) téhož zákona]. Toto pravidlo vychází z čl. 203 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice 2006/112/ES“), jež nahradila šestou směrnicí Rady ze dne 17. 5. 1977, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dani z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (77/388/EHS), dále jen „šestá směrnice.“ Do českého zákona o DPH bylo toto pravidlo zařazeno právě v důsledku implementace čl. 21 odst. 1 písm. c) šesté směrnice (srov. důvodovou zprávu k zákonu o DPH; sněmovní tisk č. 496/0, 4. volební období, 2002-2006, digitální repositář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR).

[18] Cílem tohoto pravidla je zachování neutrality DPH a vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů, neboť příjemce dokladu (faktury), na kterém je DPH uvedena, má právo na odpočet DPH, je-li plátcem této daně. Tento závěr vyplývá z judikatury Soudního dvora Evropské unie týkající se výkladu čl. 203 směrnice 2006/112/ES, resp. čl. 21 odst. 1 písm. c) šesté směrnice (srov. rozsudky ze dne 31. 1. 2013, *Stroy trans EOOD*, C-642/11; ze dne 31. 1. 2013, *LVK – 56 EOOD*, C-643/11; či ze dne 13. 3. 2014, *FIRIN OOD*, C-107/13). Osoba, která uvede

pokračování

na vystaveném dokladu DPH, má povinnost odvést tuto daň „*bez ohledu na povinnost odvést tuto daň na základě plnění, jež je předmětem DPH,*“ (viz citovaný rozsudek ve věci *Stroy trans EOOD*, bod 29), a „*bez ohledu na to, zda zdanitelné plnění bylo uskutečněno*“ (viz citovaný rozsudek ve věci *LVK – 56 EOOD*, bod 42). Povinnost odvést daň uvedenou na faktuře tak existuje nezávisle na povinnosti odvést tuto daň z důvodu plnění podléhajícího DPH; právě tím má být vyloučeno nebezpečí ztráty daňových příjmů, které může vzniknout z nároku na odpočet daně příjemce faktury (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2014, č. j. 8 Afs 21/2014 - 30; či ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 Afs 408/2019 - 32). Pro účely § 108 odst. 1 písm. j) zákona o DPH proto není rozhodné, zda k uskutečnění plnění (dodání zboží) skutečně došlo. Nejvyšší správní soud pak nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že citovaný rozsudek č. j. 8 Afs 21/2014 - 30 není na projednávaný případ aplikovatelný; naopak – tento rozsudek řešil základní otázku obdobnou jako v nyní projednávané věci, jeho závěry týkající se povinnosti zaplatit daň uvedenou na faktuře bez ohledu na faktickou realizaci plnění proto plně dopadají i na stěžovatelův případ.

[19] Soudní dvůr EU v citované judikatuře dále uvádí, že vystavená faktura nezakládá vždy automaticky povinnost uhradit DPH podle údajů, které jsou na ní uvedeny. Přestože je cílem povinností zakotvené v čl. 203 směrnice 2006/112/ES vyloučit nebezpečí ztráty daňových příjmů, zásada proporcionality brání tomu, aby povinnost vyplývající z čl. 203 této směrnice překročila meze toho, co je nezbytné pro dosažení uvedeného cíle, a zejm. nadměrnému narušení zásady neutrality DPH (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 8. 5. 2019, *EN.S.A. Srl*, C-712/17, body 32-33). Je proto úkolem členských států, aby ve svých právních rádech upravily možnost opravy bezdůvodně naúčtované DPH, „*pokud vystavitel faktury prokáže dobrou víru nebo pokud tento vystavitel včas zcela odstranil nebezpečí ztráty daňových příjmů*“ (viz citované rozsudky Soudního dvora: *Stroy trans EOOD*, bod 33; *LVK – 56 EOOD*, bod 37; či *EN.S.A. Srl*, bod 33). Ani o jeden z těchto případů se však v nyní projednávané věci nejedná, jak správně uzavřel krajský soud.

[20] Stěžovatel zcela vědomě vystavoval faktury na fiktivní plnění, aby ovlivnil výši své daňové povinnosti. Za těchto okolností se nemůže dovolávat dobré víry. Tvrdil však, že včas vyloučil nebezpečí ztráty daňových příjmů, když doložil opravné daňové doklady, ve kterých uvedl stejnou DPH jako v původních dokladech doložených k řádnému daňovému přiznání, avšak v záporné výši. S tímto názorem stěžovatele Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[21] Stěžovatel doložil opravné daňové doklady poté, co byla zamítnuta jeho žádost o posečkání s úhradou DPH, správce daně zřídil zástavní právo ke stěžovatelovým movitým a nemovitým věcem, a poté, co byly vydány zajišťovací příkazy na úhradu daně, která dosud nebyla stanovena (viz zprávu o daňové kontrole založenou ve správním spisu). Spol. JOHAL Trans s. r. o., na kterou vystavil původní doklady, ve kterých uvedl DPH, se přitom podle zprávy o daňové kontrole (str. 50) pokusila vylákat odpočet daně na vstupu ve výši 5 281 500 Kč (tj. právě ve výši, v jaké uvedl stěžovatel na vystavených dokladech daň), když tato plnění vykazala v daňovém přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2016 a v kontrolním hlášení za období prosinec 2016. Za této situace proto nelze hovořit o včasném a úplném odstranění nebezpečí ztráty daňových příjmů ve smyslu judikatury Soudního dvora EU. Ve své podstatě nejde o žádné vyloučení nebezpečí ztráty daňových příjmů, nýbrž o faktické přiznání toho, že pokus o vylákání odpočtu ve spojení se spol. JOHAL Trans s. r. o. nebyl úspěšný. Stěžovatel přitom sám výslovně přiznal, že dodatečné daňové přiznání podal v reakci na zjištění správce daně, že plnění, která ve svém účetnictví vykazoval, se fakticky nikdy neuskutečnila [viz odvolání založené na č. l. 32a) spisu žalovaného; viz také žalobu podanou ke krajskému soudu].

[22] Jak uvedl již žalovaný a krajský soud, podání dodatečného daňového přiznání bylo ryze formální; jednalo se o jakýsi pokus stěžovatele vyhnout se povinnosti zaplatit daň, kterou jakožto vystavitel faktur uvedl na daňových dokladech. Možnost opravy daně podle § 43 zákona o DPH

však neslouží k tomu, aby se plátcí DPH vyhnuli povinnosti zaplatit daň, kterou sami na daňových dokladech uvedli zcela záměrně s cílem získat daňové zvýhodnění. Tato možnost míří primárně na případy neodůvodněně naučtované daně např. u plnění, které je od této daně osvobozeno, či je DPH uvedena na dokladu v důsledku určité chyby v nesprávné výši. To však rozhodně není případ stěžovatele, který podáním dodatečného daňového přiznání reagoval v podstatě pouze na to, že jeho protiprávní jednání bylo správcem daně odhaleno, jak sám výslovně přiznal. Plnění, která stěžovatel vykazoval, byla zcela fiktivní; doklady, které stěžovatel vystavil původně na společnost JOHAL Trans s. r. o., proto vůbec neměl vystavovat. A učinil-li tak, je povinen nést také následek svého jednání, kterým je vyměření daně v důsledku § 108 odst. 1 písm. j) zákona o DPH, neboť vystavením dokladu umožnil jinému daňovému subjektu (příjemci faktury) nárokovat odpočet daně. Své předchozí jednání nemohl napravit postupem podle § 43 téhož zákona, neboť jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, N 38/52 SbNU 387, „účelem jakéhokoliv procesu nikdy není ochrana neexistujících či fiktivních práv“. Jelikož se jednalo o fiktivní plnění, nemohl následným vydáním faktur, na kterých uvedl DPH v záporné výši, opravovat něco, k čemu vůbec nikdy nedošlo.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel měl povinnost přiznat a zaplatit daň, kterou uvedl na daňových dokladech, přestože k realizaci tvrzených plnění fakticky nedošlo a přestože později podal dodatečné daňové přiznání a doložil doklady, ve kterých uvedl DPH v záporné výši. Za této situace pak nebylo nezbytné zabývat se konkrétními náležitostmi doložených opravných dokladů; tyto doklady nemohly na uvedených závěrech ničeho změnit.

[24] Pokud jde o stěžovatelovu námitku, že se krajský soud možností opravy daně vůbec nezabýval, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, odkazuje Nejvyšší správní soud na bod 45 kasační stížnosti napadeného rozsudku, ve kterém se krajský soud k této otázce vyjádřil. Přestože jde o vyjádření učiněné v pár větách, obsahově zcela odpovídá citované judikatuře Soudního dvora EU, jakož i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud považuje posouzení krajského soudu za správné a plně reagující na všechny námitky, které stěžovatel v žalobě vznesl.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto jí v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. února 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu